

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 2965/18
28.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Јордовић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., кога заступа Александар Зиројевић, адвокат из Младеновца, Кнеза Лазара 2а, против туженог Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, ради поништаја решења број: 323-06-7826/2010-09 од 28.12.2017. године, уз учешће заинтересованог лица ББ из ..., ..., у правној ствари избора правних лица, након одржане усмене јавне расправе дана 28.09.2022. године, на нејавној седници већа одржаној истог дана, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, ради поништаја решења број: 323-06-7826/2010-09 од 28.12.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу, на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, да тужиоцу АА, ..., на име трошкова управног спора исплати износ од 35.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбачен је као недопуштен, приговор тужиоца изјављен на Одлуку о избору правних лица, у вези са спроведеним Конкурсом о уступању послова из Програма мера за период 2010-2012. године, Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, Управе за ветерину број: 323-06-00805/153/2010-05 од 04.08.2010. године, којом се тужиоцу уступају послови из Програма мера здравствене заштите животиња за период 2010-2012. године и додељује му се епизотиолошка јединица која обухвата насељена места Јеленча и Поцерски

Причиновић и констатовано да се закључењу уговора може приступити пошто та одлука постане коначна.

Тужбом, поднетом суду дана 19.02.2018. године, тужилац оспорава заонитост решења туженог органа наводећи да тужени није уважио ниједну од примедби Управног суда из пресуде У 6016/15 (2020) којим је туженом наложено да у извршењу пресуде донесе ново на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда у погледу поступка, изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. Закона о управним споровима. Тужилац понавља наводе из образложења предметне пресуде у чијем извршењу је донето овде оспорено решење и опреза ради истиче да позивање туженог на пресуду Управног суда 23 У 5071/13 од 24.09.2013. године не може да буде од значаја у конкретном случају, с обзиром да судска пракса не представља извор права у нашем правном систему, посебно имајући у виду да је у пресуди истог суда У 8904/14 (У11834/15) утврђено да када је у питању Одлука о избору правних лица ради се о управном акту против ког је могуће изјавити приговор и покренути управни спор. Налази да чак и ако би се прихватило као законито побијано решење и став да није могуће изјавити приговор, онда је свакако, против саме одлуке донете у првом степену омогућено покретање управног спора (што показује и пракса и поступање суда приликом последњег конкурса за уступање послова из Програма мера за 2017-2019. годину), па тужилац свакако не би могао да сноси последице погрешеног поступања и морало би му се омогућити рок за подношење тужбе у управном спору против Одлуке о избору правних лица. Предлаже да суд поступи у складу са чланом 70. став 1. Закона о управним споровима, тужбу уважи, решење број 323-06-7826/2010-09 од 28.12.2017. године и Одлуку о избору правних лица којима је уступљено обављање послова из Програма мера за 2010-2012. годину, туженог Министарства пољопривреде и заштите животне средине РС број 323-06-00805/153/2010-05 од 04.08.2010. године, поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да га обавезе да тужиоцу накнади трошкове за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и таксе на тужбу по одмерању суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да доставља документацију и списе предмета ради лакшег разумевања критеријума приликом бодовања.

Заинтересовано лице није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. и 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), према којем је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима. Усмена јавна расправа је одржана у присуству пуномоћника тужиоца и у одсуству уредно позваног туженог органа и заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

Пуномоћник тужиоца је на усменој јавној расправи остао код тужбе и постављеног тужбеног захтева. На име трошкова заступања тужиоца у овом управном спору тражио је износ од 16.500,00 динара за састав тужбе, 18.000,00 динара за трошкове приступа на расправу и трошкове таксе на тужбу и одлуку, по одлуци суда.

Испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, по оцени навода тужбе, навода пуномоћника тужиоца на усменој јавној расправи и списка ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из стања у списима и образложења оспореног решења произилази да је решењем Управног суда 12 У. 29710/10 од 22.03.2012. године, одбачена тужба тужиоца поднета против решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, број: 323-06-07826/2010-09 од 15.10.2010. године, којим је одбијен, као неоснован, приговор тужиоца изјављен против Одлуке о избору правних лица којима је уступљено обављање послова из Програма мера за 2010-2012. годину. Одлуком Уставног суда Уж. бр. 3714/12 од 19.03.2015. године, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да су решењем Управног суда У. 29710/10 од 22.03.2012. године повређена права подносиоца уставне жалбе на правично суђење и на правно средство, из члана 32. став 1. и члана 36. став 2. Устава Републике Србије. Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда Уж. бр. 3714/12 од 19.03.2015. године, Управни суд је донео пресуду III-8 У 6016/15 (2010) од 03.03.2016. године, којом је тужбу уважио, поништио решење туженог број 323-06-07826/2010-09 од 15.10.2010. године и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање. Поступајући у извршењу наведене пресуде Управног суда, тужени је овде оспореним решењем приговор тужиоца, изјављен против Одлуке о избору правног лица број 323-06-00805/153/2010-05 од 04.08.2010. године којом се тужиоцу уступају послови из Програма мера здравствене заштите животиња за период 2010-2012. године и додељује му се епизотиолошка јединица која обухвата насељена места Јеленча и Поцерски Причиновић, одбацио, налазећи да је Одлуком о избору правних лица која је објављена у "Службеном гласнику РС" број 63/2010 од 08.09.2010. године, извршен избор правних лица којима је поверено обављање послова од јавног интереса из спроведеног конкурса, сходно одредбама члана 53. Закона о ветеринарству ("Службени гласник РС" број 91/05, 30/2010). На основу Одлуке министра, сходно овлашћењима из решења министра пољопривреде, шумарства и водопривреде број: 021-02-9/2009-09 од 01.01.2009. године, директор Управе за ветерину је за свако правно лице изабрано на конкурсе, донео појединачне Одлуке које по својој садржини одговарају Одлуци министра Пољопривреде, шумарства и водопривреде објављеној у "Службеном гласнику РС", па тако и побијану одлуку број: 323-06-00805/153/2010-05 од 04.08.2010. године. Одлучујући о приговору тужиоца изјављеном против наведене одлуке, тужени је нашао да се у конкретном случају не ради о управном акту, јер истом није одлучено о одређеном праву или обавези физичког или правног лица у вршењу јавних овлашћења, посебно имајући у виду одредбе члана 53. Закона о ветеринарству ("Службени гласник РС" бр. 91/2005...93/12) којима је прописано да се послови из Програма мера, који су утврђени као послови од јавног интереса, уступају правним лицима и предузетницима путем конкурса који расписује Министарство и објављује у "Службеном гласнику Републике Србије". Конкурс се не расписује за послове: 1) које обавља Национална лабораторија; 2) које обавља јавна ветеринарска амбуланта односно јавна ветеринарска станица из члана 15. овог закона; 3) које обавља ветеринарска служба; 4) вакцинације паса и мачака против беснила. Конкурс из става 1. овог члана садржи: 1) врсте јавних послова за које се конкурс расписује; 2) период на који се додељују јавни послови; 3)

доказ о испуњености услова у погледу искуства, резултата и благовремености у досадашњем обављању јавних послова; 4) рок за доношење и објављивање одлуке о избору правног лица; 5) начин обавештавања о резултатима конкурса. Конкурс из става 1. овог члана спроводи Комисија коју образује министар. Одлуку о избору правног лица за обављање јавних послова доноси министар. Резултати конкурса објављују се у "Службеном гласнику Републике Србије". На основу одлуке о избору, Министарство са правним лицем коме је додељено обављање јавних послова закључује уговор о обављању послова од јавног интереса којим се утврђују: јавни послови који су предмет уговора; подручје на којем ће се обављати јавни послови; ветеринари који ће обављати одређене јавне послове; методе, начин и поступак обављања јавних послова; међусобна права, обавезе и одговорности; радно време и начин обезбеђења непрекидне бриге о заштити здравља животиња; време за које се закључује уговор; начин финансирања јавних послова. Тужени је нашао да из наведеног произилази да предметна одлука није донета у поступку решавања о одређеном праву и обавези физичког лица, правног лица или друге странке у управној ствари, већ у поступку избора правног лица по расписаном конкурсном поступку и да представља основ за закључење уговора о обављању послова од јавног интереса, из члана 54. Закона о ветеринарству. Имајући у виду примедбе Управног суда као и стање у списима предмета, тужени је нашао да је у поуци о правном средству ожалбене одлуке дата поука која није у складу са законом имајући у виду да је одредбом члана 53. став 5. Закона о ветеринарству прописано да одлуку о избору правног лица за обављање јавних послова доноси министар, као и да наведеном законском одредбом приговор није прописан као правно средство које се може поднети против одлуке министра донете на основу овог законског овлашћења, нити се у образложењу оспореног решења наводи други правни пропис којим је предвиђено да се ово правно средство може поднети против такве одлуке. Како ни било којом другом одредбом Закона о ветеринарству није прописано да се наведена одлука министра може у управном поступку побијати жалбом или приговором, решење којим је одлучено о приговору донето је о правној ствари у којој је у управном поступку искључена жалба. Тужени је нашао да како је против наведене Одлуке странка уложила приговор на основу погрешно дате поуке о правном средству, првостепени орган је пропустио да одбаци овај приговор против оспорене Одлуке о избору правних лица као недопуштен, те како из наведених одредаба члана 53. Закона о ветеринарству произилази да против одлуке министра о избору правног лица за обављање јавних послова није предвиђена могућност улагања приговора, већ је та одлука, сагласно члану 54. Закона о ветеринарству, основ за закључење уговора са правним лицем коме су ти послови додељени, тужени је одлучио као у диспозитиву оспореног решења од 28.12.2017. године. Тужени се у образложењу одлуке позвао и на наводе из пресуде Управног суда 23 У 5071/13 од 24.09.2013. године којом је тужба одбачена, а у образложењу, између осталог наведено да Одлука о избору правних лица којом се послови из Програма мера здравствене заштите животиња за 2010-2012. годину уступају правним лицима додељивањем епизотиолошких јединица коју чине насељена места, по својој садржини и правној природи не представља управну ствар, односно не представља управни акт, нити коначни појединачни акт у смислу напред цитираних одредаба, о чијој законитости се одлучује у управном спору, јер се њом не одлучује о појединачном праву или обавези физичког или правног лица.

Полазећи од стања у списима предмета и образложења оспореног

решења, Управни суд је оценио да се оспорено решење не може прихватити као правилно и на закону засновано, будући да је по налажењу суда, донето уз повреду правила поступка прописаних одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), према којој образложење решења не садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наиме, одредбама члана 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1.); да у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2.); да суд у управном спору одлучује и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3.); да се одредбе овог закона које се односе на управни акт, примењују и на друге акте против којих се може водити управни спор (став 4.). Према наведеним одредбама Закона о управним споровима појединачни акти, којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу и против којих није изричито предвиђен ниједан други облик судске заштите, могу се побијати у управном спору пред Управним судом, применом одредаба члана 3. Закона о управним споровима, а на подлози става 2. члана 198. Устава Републике Србије. Полазећи од наведеног, неприхватљиво је образложење дато у оспореном решењу да приговором оспорена одлука не представља управни акт, јер истом није одлучено о одређеном праву или обавези физичког или правног лица у вршењу јавних овлашћења. Имајући у виду наведено, суд је оценио да је оспореним решењем, којим је приговор тужиоца одбачен као недопуштен, повређен закон на штету тужиоца.

Позивање туженог органа на образложење пресуде Управног суда 23 У 5071/13 од 24.09.2013. године није од значаја у овом управном спору, имајући у виду одлуку Уставног суда Уж. бр. 3714/12 од 19.03.2015. године.

Налазећи да је из наведених разлога оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде. У извршењу пресуде тужени орган ће донети ново на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда у погледу поступка, изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. Закона о управним споровима.

Имајући у виду успех тужиоца у спору, суд је обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора опредељене на јавној расправи на име трошкова састава тужбе у износу од 16.500,00 динара и приступа на расправу 18.000,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 121/12...37/21) и на име судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и на одлуку у износу од 980,00 динара, у складу са Тарифним бројем 28. и 29. Таксене тарифе Закона осудским таксама ("Службени гласник РС" бр. 28/94...95/18), што укупно износи 35.870,00 динара, и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде, применом одредби члана 66, 67. и 74. Закона о управним

споровима, а у вези члана 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана **28.09.2022.** године, III-1 У. 2965/18

Записничар
Јелена Јордовић, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ